

Staten, saaledes, at man indskrænker Staten til i sine højere som i sine lavere Embeder at være nødsaget til at behjælpe sig med en vis jævn Middelmaadighed. Det gaaer ikke an, mine Herrer! det er under en konstitutionel Regjering, som under enhver anden nødvendigt, at man har en dygtig Embedsstand. Igennem Rigsdagens parlamentariske Forhandlinger vil man maaskee have en tilstrækkelig Plantestofe for at finde Ministre, men man finder ingen tilstrækkelig Plantestofe for at finde alle de Redskaber, som Ministrene bruge, og jo dygtigere en Minister er, desto mere trænger han til dygtige Kræfter, netop den Minister, som er allerdygtigst, trænger allermeest dertil, thi han har de fleste Ideer og de fleste Arbejder at udføre, og ingen Minister kan ene overkomme Alt. Jeg troer ikke, at det vilde vise sig heldigt i Tidens Løb, at man søger saa tidligt som her at ville stille Embedsstanden paa en vis lav Størrelse, det vil sige, at tvinge den ved Gagerreglementer til ikke at have sig ud over et vist Punkt. Jeg har troet, at det var den rette Tid til at udtale mig ved denne Leilighed herom; Meningerne herom kunne være forskellige, Erfaringen vil vise, hvis der er den rette, men jeg troer, mine Herrer, at Enhver især af dem vil have havt Leilighed til at overbevise sig om, hvor vanskeligt det er, saasnart der er Spørgsmaal om noget som helst Gvern her i Landet, hvortil der udfordres en højere Dygtighed, da at finde disse Kræfter. Dette ligger for en væsentlig Deel deri, at Danmark er et lille Land, og aldrig kan byde over store Kræfter; men jeg troer, at man vel bør vogte sig for ved ringe Pensionerings- og Gagerings Systemer saa at sige at affrække de overlegne Kræfter fra at henvende deres Opmærksomhed paa denne Art Virksomhed. Det vilde være sørgeligt, om det skulde komme dertil, at en Fader, som har en Søn med udmærkede Gvner, skulde foretrække ikke at lade ham gaae Embedsveien, fordi han der kun kunde naae en jævn, middelmaadig Stilling, medens han ved at anvende sine Gvner i andre Retninger kunde opnaae meget Mere. Jeg troer vel ikke, at Alle hert vilde dele Regjeringens Anskuelse, men idetmindste maa man indrømme, at Re-

gjerlingen har havt væsentlige Grunde til at anbefale Forsigtighed, og da der er Spørgsmaal om ved denne Lov, maaskee mere end ved nogen anden, som en Følge af den udførlige og lange Behandling, denne Sag har gjennemgaaet, at søge at læmpe sig den Ene efter den Ander, saa haaber jeg heller ikke, at man vil finde noget Betænkeligt i at følge Regjeringen med Hensyn til dette i finantsiel Henseende lidet betydende Forslag, for dog endelig en Gang at komme til Ende med denne Lov.

Barfod: Jeg antog, ligesom jeg endnu tillader mig at antage, at det nærværende Thing vilde ved Afstemningen idag blive ved, hvad det for saa Dage siden antog; derfor tillod jeg mig at stille Ændringsforslaget under Nr. 4, som tilligemed mig er tillet, saavidt jeg troer, af 17 andre ærede Rigsdagsmand. Nu hører jeg vistnok at den høitærede Finantsminister siger, at det er overflødig, og forsaavidt vil jeg give ham Ret; men naar han troer at have fundet Betydningen af Ændringsforslaget, saa maa jeg idetmindste for mit Bedkommende erklære, at saaledes som jeg har opfattet ham, har han ingenlunde fundet Ændringsforslagets Betydning. Jeg for mit Bedkommende idetmindste ønskede ved Ændringsforslaget at udtale, at det var Thingets Overbeviisning, at der kunde gives flere Tilfælde, hvor en Pension af 2,500 Rbd. ikke var en værdig eller tilstrækkelig Pension for den afgaaede Embedsmand; men saa siger den høitærede Finantsminister, at naar en saadan Embedsmand skulde have en større Pension og da skal have den ved Lov, saa faaer han den kun ved Legislaturens Naade. Der er forskellige Maader at opfatte den samme Ting paa og der er forskellige Synspuncter, hvorfra den kan sees, men jeg for mit Bedkommende er fuldkommen overbevist om, at da Rigsdagen i Foraaret fandt sig opfordret og forpligtet til at stryge enkelte Gjeldsposter til Staten, da udviste Rigsdagen, da udviste Legislaturen i det Dieblit ingen Naade, og som saadan blev det heller ikke betragtet, det blev udtrykkeligt udtalt, at det ikke maatte betragtes paa denne Maade; da viste Rigsdagen fortjente Mand en Anerkjendelse, og naar i sin Tid en større Pension end den, som ved Pen-